

De dood heeft niet het laatste woord

Vanavond gaan we het hebben over de dood, over wat er na de dood komt en over bewustzijnsverruiming. Ik spreek bijna uitsluitend uit eigen ervaringen, want ik ben iemand die alles graag zelf uitprobeert om zeker te zijn dat het functioneert.

In onze cultuur zijn we eigenlijk ook veel bezig met de dood, maar op een dubbele manier. Als iemand gestorven is, blijft er een lichaam achter en is de vraag: wat dan? Op de vragen die we daarover hebben, vanuit de geestelijke wereld, krijgen we eigenlijk weinig antwoord. Voor onze eigen gemoedsrust bidden we voor onze overledenen om hen hogerop te brengen, we kunnen een nagedachtenis houden, een mis bijwonen, maar dan houdt het eigenlijk wel op. In onze cultuur leven we ook te veel ingesloten in onszelf. We zitten in een soort gesloten behuizing waarbij we heel veel dingen missen. Wat missen we? De vrijheid — de vrijheid om te voelen dat we groter zijn, dat we meer zijn dan alleen maar ons lichaam.

Er zijn al veel mensen die zich hiermee bezig hebben gehouden en er studies over hebben gemaakt. Er is ook een Fransman, een Eben Alexander, en al die mensen zijn er eigenlijk mee bezig. Meer en meer wetenschappers beginnen te beseffen dat er iets meer moet zijn. Men moet nieuwsgierig blijven, men moet zich kunnen openstellen voor iets dat we niet direct kunnen vatten of pakken.

Wie de reportages van Lieve Blancquaert heeft gezien, heeft ook kunnen zien hoe andere culturen er anders mee omgaan. In de Zuid-Amerikaanse landen wordt er drie dagen gefeest als iemand overlijdt. Men drinkt, eet, vertelt verhalen over de overledene — dat is ook een manier om verdriet te uiten. Na drie dagen stoppen ze ermee en laten ze de gestorvene volledig vrij. De Tibetanen gebruiken zware toeters om de ziel als het ware uit het lichaam te blazen, opdat die zijn opgang kan maken. Bij de boeddhisten feesten ze ook, en hoe ouder de boeddhist, hoe groter het feest. Ze zeggen: het is beter dat we niet te veel treuren en wenen, want dan houden we de overledene een stukje tegen. In bepaalde Afrikaanse stammen lopen ze rond met het lijk tot in de jungle, opdat die zeker de weg niet terugvindt naar het huis.

Het is een beetje merkwaardig dat het eigenlijk alleen de westerse wereld is die twijfelt of er leven is na de dood. Waarom? Waarschijnlijk net omdat we in die gesloten doos leven, maar ook omdat we geprogrammeerd zijn van de geboorte tot het sterven. Alles is bijna geprogrammeerd: je hebt verzekeringen voor alles, je wordt geboren, je gaat naar het ziekenhuis, je koopt een huisje, je trouwt, krijgt kinderen, een verzekering tot aan de dood — en dan is het gedaan. Dan: sorry, trek uw plan. We kunnen niet verder helpen. We moeten dus altijd zorgen dat we ons verruimen.

Dat er leven is na de dood, hebben we in feite al wat ervaring mee, bijvoorbeeld met spookhuizen, waar soms iemand is blijven hangen. Dat kan soms plezant zijn, maar ook heel vervelend — het geeft ons een voorbeeld van iemand die die overgang niet heeft kunnen maken, die nog iets niet afgewerkt heeft. Dat is een realiteit. We kunnen dat niet ontkennen. Spookhuizen bestaan.

Meer en meer mensen hebben een bijna-doodervaring beleefd. Die hebben al een stukje contact gehad met waar ze vandaan komen. Heel vaak hebben ze dan een groot gevoel van gelukzaligheid, een gevoel van: er is meer dan alleen maar dit leven. Heel vaak verandert daarna hun leven compleet. Waarom? Omdat zij de liefde gevoeld hebben achter hen, omdat ze gevoeld hebben dat er iets meer is en dat zij ondersteuning krijgen. Sommigen krijgen de informatie mee: je moet terugkeren, je taak of doel dat je voor jezelf hebt genomen als geïncarneerde is nog niet af. Soms willen ze wel blijven, omdat het een heel aangenaam vertoeven is, maar toch zegt er iets: nee, je moet gaan.

Bij mij begon dat nu toch al denk ik iets van vijftien jaar geleden. Ik had toen rondom mij een gevoel van: er hangt hier iets rond mij. Wat wist ik niet, maar dat was iets dat bij mij kwam en vertrok en dan terugkwam. We naderden november en we gingen naar het kerkhof waar haar moeder lag. Aangekomen bij het graf begon ik in één keer te beven en te trillen en gaf ik een boodschap door. Het was een korte boodschap, maar de spanning en druk waren weg.

Het tweede dat bij mij doorkwam was dat ik 's nachts zag dat ik ergens in een soort stad was die ik niet kende en waarin ik mij kon bewegen. Ik was met spiritualiteit en aanverwanten in mijn leven helemaal niet bezig — dat was ver van mijn bed. Maar ik ben toch een beetje gaan rondluisteren: wat is dat nu eigenlijk? Wat zag ik daar? Ik kan in een stad gaan en mij daar precies verplaatsen. Ik weet niet hoe ik daar geraak, maar ik geraak er.

Door verder te zoeken ben ik bij de verhalen van Bob Monroe terechtgekomen, die u misschien wel kent, en bij Bruce Moon. Toen ik die boeken gelezen had, zei ik: dat is het. Die vertelde exact wat ik zag. Voor mij was dat ook een openbaring: oh, ik ben niet alleen en ik kan mij ergens oriënteren.

Bob Monroe — voor degenen die hem niet kennen — had de mogelijkheid om uit zijn lichaam te treden. Hij rolde uit zijn lichaam of begon te zweven vanuit zijn lichaam en kon in de astrale wereld vertoeven. Hij kon ook naar mensen gaan die nog leven, vanuit zijn uitgetreden toestand, en met hen praten op een telepathische manier, via een innerlijke stem. Als hij terug in zijn lichaam was, kon hij ook naar die persoon gaan, maar die persoon herinnerde zich helemaal niets van wat Monroe had ervaren. Wat hij ook merkte was dat de levende mensen die hij ontmoette nog een lichtkordverbinding hadden — een soort navelstreng — waarover in de oosterse traditie veel gesproken wordt.

Op een dag vernam diezelfde Bob Monroe dat één van zijn vrienden overleden was door een plotseling auto-ongeluk. Hij ging ook eens proberen die vriend te bezoeken, trad uit zijn lichaam en ging naar zijn vriend. Hij stelde vast dat die vriend precies niet wist dat hij overleden was. Die moest er een klapje mee krijgen: je bent er niet meer, je bent nu aan de andere kant. Voor Monroe was dat ook een openbaring, omdat hij op dat moment kon praten met iemand die overleden was, en die ook geen lichtkordverbinding meer had.

Op die manier heeft hij heel veel van zijn experimenten uitgewerkt tot een soort meditatieve toestand die ik ook gebruik. Voor mij was dat een heel gemakkelijke leidraad.

Bij mij zijn er twee soorten uittredingen die ik heb meegemaakt en nog meemaak. De eerste is een fysieke uittreding, zoals die van Bob Monroe. Ook ik heb dat ervaren: 's nachts rol ik in één keer zonder controle uit mijn bed, met het hoofd naar beneden, en bevond ik mij ergens in een kamer in Zuid-Amerika. Het eerste dat bij mij in mijn gedachten was: geen paniek. Ik ben uitgetreden, ik had al wat gelezen, dus ik wist het. Ik zei: ik ben hier nu, ik ga er een beetje van profiteren om te zien en uit te proberen.

Waarom was ik in Zuid-Amerika? Er lag daar een vrouw in een bed — ik kon alleen haar zwarte haar zien — maar ik zag ook dat er heel veel tapijten waren op de kasten, die typische Mexicaanse tapijten. Daardoor weet ik dat ik waarschijnlijk bij de Inca's of bij Mexicanen was. Ik wist ook: een gedachte die je hebt aan de andere kant wordt ogenblikkelijk gerealiseerd. Ik dacht: ik wil dichter staan — en ik was al dichter. Ik was al boven het lichaam dat ik daar zag. Ik zei: het functioneert goed. Het tweede was: hoe zie ik er nu eigenlijk uit? Ik stak mijn arm uit en zag mijn arm zoals ik die hier nu zie, maar die was wit licht. Ik ging met dat witlichte arm aan dat lichaam voelen, maar ik kon het niet voelen. Ik ging er gewoon dwars doorheen. Dan zei ik: oké, dan ben ik wel degelijk ergens anders dan in de levende wereld. En dan ben ik teruggekeerd.

Nog een paar zaken die mij zijn voorgevallen: ik was in één keer plots boven de aarde. Op dat moment besef je dat je daar bent. Je bent niet meer hier, je bent daar, boven de aarde. De aarde zie je dan niet met je grofstoffelijke zintuigen, want die heb je dan niet meer. De kleuren van de aardbol zijn anders — nog mooier. Ik ben ook op dezelfde manier bij Jupiter geraakt. Dat weet ik omdat ik het achteraf heb gegoogeld. Het probleem van zulke zaken is dat het gebeurt, maar je het niet onder controle hebt. Je weet niet waar je gaat belanden, je rolt eruit en je bent ergens.

In die uittreding was het iets bijzonders om te ervaren, namelijk het zweven — gewoon zweven zonder lichaam. Je kunt voelen dat je een volume hebt, het is geen materie, maar je zweeft. Het tweede is dat je niet moet ademen. Geen fractie van een seconde heb ik gedacht: ik moet ademen. Je zit in een andere dimensie. Mensen die een bijna-doodervaring hebben meegemaakt, zitten ook in een andere dimensie — die zitten vaak drie, vier, vijf meter boven hun lichaam. Dat betekent dat er een dimensie is op vier, vijf meter die naar mijn ervaring niet tussen de hemel en de sterren zit, maar tussen ons in.

Het tweede type uittreding dat ikervaarde is de geestelijke uittreding. Ik wil dat een beetje meer onder controle hebben, ik wil het zelf proberen te doen. Ik gebruik daarvoor de systemen van Bob Monroe en kan zo op die manier een bewustzijnsverruiming ervaren om dan geestelijk uit te treden. Dat wil zeggen: ik ben hier en ik zie daar.

Er zijn drie toestanden waarin dit kan gebeuren: slapend, stervend of mediterend. Mensen die mediteren kunnen hun lichaam al vrij goed in rust brengen en zorgen dat ze een helder geest hebben — want dat is belangrijk: je moet je lichaam ontspannen en je geest helder maken. Vanuit een voorin bewustzijn — dat wil zeggen dat je nog een stap verder gaat — is het lichaam nog altijd ontspannen en gaat de geest open. Je bent meer dan een fysiek lichaam en je kunt dat voelen: rust, vrede en vreugde.

Als je een bepaald niveau begint te bereiken, kun je reizen zonder lichaam. Niet zo heel lang geleden had ik me voorgenomen om even naar New York te gaan. Ik raak in een visualisatie en ik zweef boven New York, ik zie de autootjes rijden. Ik kan voor mezelf zeggen: ik wil naar beneden, ik wil in die straat — en je kunt gaan stappen in die straat. Ik ben ook in het Capitool geweest. Waarom het Capitool? Dat weet ik niet — veel zaken zijn niet uit te leggen. Ik zag het Capitool voor mij en ben er binnengewest, heb twee gangen gedaan, mensen waren er aan het werken.

Het belangrijke van zo'n uittreding is dat je je kunt verplaatsen. Onze geest is enorm groot. We moeten uit die doos, we moeten ons verruimen. Je kunt ook reizen aan de overzijde, in de astrale wereld, en op die manier ook terecht komen waar wij komen als we gestorven zijn. Je kunt er ook ontmoetingen hebben.

Heel belangrijk is de ontmoeting met overleden kennissen. Dit is voor stervenden: mensen die aan het sterven zijn. Mensen die in de palliatieve sector of in de verpleging werken en veel met stervenden te doen hebben, kunnen ook al zeggen: die zei precies dat die deur hier opengaat of die muur hier opengaat en dat hij of zij iets of iemand ziet die hij kende van vroeger en die al was overleden. Ik zou u aanraden: volg die persoon daarin, ga mee. Als mensen aan een sterfbed zitten, gaan er een heleboel zaken open. Familie komt ook dichterbij en er worden zaken uitgesproken. Voor de stervende is het ook belangrijk dat hij nog eens zijn verhaal kan doen in alle rust. Op het laatste vallen alle maskers af, dag na dag, en op de laatste minuut zijn we allemaal gelijk. We hebben niets meer.

Het is naar mijn ervaring belangrijk dat je de stervende een toekomst geeft. De dood is niet het einde, het is het begin van een heel nieuw proces. Stel vragen als: wat ga jij doen als je aan de

overkant bent? Ga je de groeten doen? Ga je x of y ontmoeten? Verruimen, verruimen — dat geeft rust, dat geeft een toekomst. En geef toestemming om te gaan: ga nu, het is oké, het is afgerond.

Een verhaal dat ik heb meegemaakt: er was iemand die in de palliatieve sector werkte en die zei op een bepaald moment: wil je eens gaan kijken aan de overkant? Want die persoon die in de kamer lag is de laatste tijd zo ongeduldig geworden en ik weet niet waarom. Ik ben dan geestelijk uitgetreden naar die kamer in het ziekenhuis. Ik zag die stervende persoon liggen en ik zag ook dat er nog een ander menselijk wezen rondliep. Ik nam daarmee telepathisch contact en vroeg of die persoon misschien alsjeblieft wilde stoppen, want de meneer had daar last mee. Die persoon stopte daarmee. Nadien zei de verpleegster me: ja, die is in één keer zo rustig geworden. Wat is er gebeurd? Ik vertelde haar wat ik gezien had. En dan zei ze: nu begrijp ik het. Die man zei altijd maar: is die Engelsman hier nog? Die verpleegster zag geen Engelsman, maar die Engelsman was zijn kamergenoot geweest die twee of drie dagen daarvoor gestorven was. En die Engelsman had gezegd: ik zal even wachten, want hij komt ook. Ik wil daarmee alleen maar zeggen dat die contacten met de overzijde, als je aan het sterven bent, dichterbij zijn dan we denken. Ga mee in die verhalen — dat geeft zo'n rust.

Wat ik vanuit mijn uittredingen ook wou vertellen: de meesten onder ons treden 's nachts ook uit, maar we herinneren ons dat niet — zoals in het verhaal van Bob Monroe met zijn vrouw. Soms kun je een vraag aan het universum stellen. 's Morgens heb je het antwoord — en waar zou dat vandaan komen? Van een verruimd bewustzijn.

Ik weet ook niet wanneer ik uittreed. Ik weet alleen dat ik al een paar keer heb ervaren dat ik 's nachts wakker word in het donker, pikzwart, niets zie — en dan in één keer voel ik een klik, en ik zie. Dat is mij verschillende keren overkomen. Dat wil voor mij zeggen: ik was ergens anders.

Dan het sterven zelf. Als u sterft, bent u niet meer in uw lichaam. Dat is iets dat we absoluut moeten weten. U treedt uit. Het is zo dat bepaalde mensen ook dichterbij of langer bij een lichaam blijven vertoeven, maar u bent er niet meer in.

Een belangrijk facet is het levensoverzicht. Je ervaart hoe de anderen gevoeld hebben wat zij hebben meegemaakt door uw handelen en uw denken. Als gij pijn gedaan hebt, dan voelt gij uw pijn, maar je voelt ook de pijn van de anderen. Dat is heel sterk emotioneel. Gevoelsmatig gaat ons ganse leven over gevoel, onze emotionele reacties op gevoelens. De ganse astrale wereld waar we dan in toekomen is gevoel, allemaal gevoel.

Levensoverzicht: als u overgegaan bent, herinnert u zich wellicht wat ik vertelde van Bob Monroe met zijn vriend die gestorven was en die niet beseftte dat hij was heengegaan en er een klapje mee moest krijgen. Dit zijn zaken waar wij als gidsen over de dood heen regelmatig mee te maken hebben. Laten we wel wezen: de meeste van ons gaan gewoon over, want we zijn brave mensen. Maar er zijn mensen die blokkeren, die er emotioneel vast in geraken, omdat ze in een getraumatiseerd moment overgaan, plots, zonder tijd om zaken af te ronden.

Wat wij als gidsen dan doen: wij worden aangetrokken door iemand die de overgang niet heeft gemaakt en gaan dan nog eens mee met die overledene naar zijn woning, naar zijn vrouw, naar zijn kinderen, om dat afscheid te kunnen maken. Dan geraken zij los in de astrale wereld.

In de astrale wereld is er geen lucht om te ademen — daar is liefdeslicht, onvoorwaardelijke liefde. Ik kan u niet uitleggen wat dat is. Ik heb alleen meegemaakt: men neemt u zoals u bent. Er is ook niemand aan de andere kant die zegt: niet braaf geweest, had dat beter niet gedaan. Niemand. De enige rechter bent gij. Alleen gij weet of het voor u oké is of niet oké. En men accepteert u aan de overkant zo als u bent.

Als ik fysiek uittred dan voel ik mij groot, maar u kunt u niet voorstellen hoe groot wij zijn als wij uit ons lichaam zijn. Hier zijn we zo vrij — ongelooflijk. Die liefde — zoals mensen die een bijna-doodervaring hebben meegemaakt die vaak ook hebben ervaren — die sfeer rondom u.

Dan de tweede uittreding: als je hier sterft en je hebt een levensherziening, is dat een soort cocon. Ik zie de mensen die daarover zijn heel intens bezig zo. Die zijn bezig hun levensoverzicht te verteren, bij manier van spreken. Die moeten we laten doen. Maar aan de andere kant wordt u verwelkomd. Iedereen wordt verwelkomd, u wordt verwacht daar. Ik heb al heel veel mensen gezien die knuffels en omhelzingen krijgen.

Het verhaal dat ik nu wil vertellen is er één dat illustreert hoe men u ontvangt. Want als je aan de overkant bent, kom je in de astrale wereld terecht op een herkenbaar niveau — een niveau waar jij u goed in voelt. Wilt u terechtkomen bij groene mannekes met antennes? Ik denk het niet. We gaan toekomen waar wij ons goed voelen. Men weet dat wel aan de overkant.

Ik wil u een keer het verhaal vertellen van een priester die ik aan de overzijde heb gezien en die illustreert hoe men u daar verwelkomt. Als je daar bent, ziet ge recht voor u en weet ge ook wat achter u gebeurt — ge ziet alles in één keer. Aan de overkant spreekt men niet — niemand spreekt er, nochtans gaat het allemaal telepathisch. Men weet alles van iedereen. Hier kunnen we zaken voor onszelf houden, maar daar niet.

Het verhaal van de priester is zo: ik zie op een bepaald moment een priester die omringd is door drie lichtwezens die gewoon achter hem staan. Ik zie dat hij gebogen staat — een houding die ik vaak merk — en bezig is met zijn leven. Ik zie dat hij een bijbel of breviar in zijn handen heeft en aan het lezen is. Op een bepaald moment hoort hij gezang. Hij hoort dat in zijn cocon — een bubbelke eigenlijk, dat wordt heel erg gerespecteerd in de astrale wereld. Hij hoort dat gezang, dat altijd maar sterker en sterker wordt. Ik zie dat hij zijn hoofd recht. Zijn breviar of zijn bijbel is weg. Ik zie hem kijken van waar die klank komt, van waar dat gezang komt. Hij begint te stappen — stappen eigenlijk niet, we zweven daar een beetje — en hij gaat vooruit. En wat ziet hij? Zijn kerk, op een heel groot plein met bomen en kasseien. Hij hoort de muziek, hij wordt daardoor aangetrokken en begint te stappen tot hij voor zijn poort komt te staan. Ze roepen hem. Voor die poort is hij heel geëmotioneerd, want hij verwacht van alles maar weet niet wat. Dan gaat die poort open — zo machtig, stil, langzaam — en naarmate het opengaat ziet hij zijn kerk, gevuld met mensen die gewoon naar hem kijken en hem verwelkomen. Hij gaat zijn kerk binnen, heel sereen en plechtig, in de middenbeuk, en hij komt aan zijn altaar. Wat ziet hij op zijn altaar? Allemaal zijn collega's, vier priesters, bezig met de dienst. Dan ben ik weggegaan.

Probeer u dat in te beelden — hoe u verwelkomd wordt, hoe u thuiskomt.

De astrale wereld is gewoon een prachtige wereld. Daar zijn kleuren — ik heb ze zelf kunnen zien, allemaal harmonisch. Ik heb er bergen gezien, valleien. Het zijn die kleuren die zo mooi zijn. En de wezens die ik er zie — wij als we aan de overkant zijn — zie ik in grijs en zwart-wit, maar met een licht omtrekje, en soms zie ik in één keer de kleur, soms zie ik alles, soms zie ik alleen het noodzakelijke. Ik heb daar eigenlijk geen keuze in, omdat ik geestelijk uittreed. Maar het is altijd een verrassing. U wordt verwelkomd — men weet precies wie u bent.

Die astrale wereld is vol emotie en vol gevoelens. Als wij hier wraak voelen, nijd en kwaadheid, is dat aan de overkant ook nog aanwezig — want we zijn hier juist om met die gevoelens om te gaan. We moeten niet van het gevoel wegvlugten, maar het eerbiedigen in onszelf en vragen: waarom voel ik dat nu zo? Misschien van een vorig leven? We moeten voelen, maar we moeten leren voelen en leren emotioneel te reageren.

Aan de andere kant is er ook Geesteshealing: je wordt er opgevangen. Als je geest nog stempels heeft van je leven — stel dat je gestorven bent met één been — dan zorgen ze aan de andere kant dat je geest weer weet dat je twee benen hebt.

Dan wil ik nog iets vertellen over de begeleidingssessies. Ik had eens contact gehad van iemand die in een emotionele blokkade zat. Het was een man van een jaar of veertig en die toonde mij spontaan zijn huis, zijn familie, zijn auto, gewoon door contact te maken. Ik zag dat allemaal. We hebben gesproken, zijn ook teruggegaan naar zijn huis en die is dan gewoon overgegaan. Ik heb die nadien teruggezien in een soort ziekenhuis aan de overkant — hij werd er verzorgd. En op een dag was ik thuis aan het werken en plots was het precies rozengeur hier. Ik ga kijken — geen kaars, geen etherische olie. Achteraf is me dat duidelijk geworden: die man aan de overkant had mij gezegd dat het hier allemaal rozengeur en maneschijn is. Ik zeg: dat is het beste cadeau dat je mij kunt geven, want nu weet ik dat er communicatie is. Er is communicatie mogelijk eens je aan de andere kant bent. Men komt vaak terug in de dromen — een overledene kan in de dromen terugkomen. En hoeveel mensen zouden er niet praten met hun overledenen 's nachts, in stilte?

Wij zijn gidsen over de dood heen — we treden geestelijk uit, maken contact met mensen die vastzitten, worden daar automatisch naartoe aangetrokken. We roepen niets op, nooit. We laten het systeem iemand aanbieden. Dan is het zuiver. Als mensen slechte ervaringen hebben, zijn dat de mensen die die overgang niet kunnen maken — die zijn de eersten die gaan komen bij een ouijabord. Die zullen dan ook wel zeggen dat ze Piet heten terwijl ze eigenlijk Jan zijn.

Als wij aangetrokken worden door iemand die de overgang niet heeft gemaakt, gaan we nog eens mee naar zijn woning, naar zijn vrouw, naar zijn kinderen, om dat afscheid te kunnen maken. En dan geraken zij los in de astrale wereld.

In de astrale wereld is er onvoorwaardelijke liefde. Niemand aan de andere kant zegt: niet braaf geweest hè. Niemand. De enige rechter bent u zelf. En men accepteert u zoals u bent.

Ik heb er ook baby's zien doorgegeven worden, op zo'n eerbiedigde manier — dat kunt u zich niet voorstellen. Hoe heilig een babytje is, hoe dat doorgegeven wordt. Uw geest die daar aankomt en uw lichaam — ze hebben er ongelooflijk veel eerbied en respect voor.

Eerst kom je in uw eigen astraal gebied, waar je je goed in voelt. Nadien gaan we meer naar een gemeenschappelijk gebied waar iedereen zich goed in voelt. We noemen dat de Hemelse Vallei, het park — ik zou bijna zeggen het Paradijs. Wat men vagevuur of hel noemt: voor mij is dat uw levensoverzicht. Want daar verwerkt ge alles. Als het echt hel wordt, dan blijf je daar in die hel zitten. Dat is mijn ervaring.

Misschien vraagt u zich af waarom wij als gidsen dat moeten doen. Kunnen ze dat niet zelf aan de overkant? De enige uitleg is: zij zouden vanuit de astrale wereld helemaal naar beneden moeten gaan om iemand te helpen die met een aardse emotie vastzit, en dat vraagt enorm veel energie. Wij zijn hier, wij kennen de aardse dingen, de contacten liggen veel dicht. Daarvoor vragen zij om dat wij het doen. Maar zij doen wel het meeste.

Dan wil ik nog één verhaal vertellen. In een cursus had ik twee bouwvakkers. Een paar maanden later belden die mij op. Ze zeiden: we hebben een probleem. We hebben een ongeluk gehad in Frankrijk en onze dochter van acht jaar, Julie, is overleden. We weten eigenlijk niet goed wat we moeten doen. We hebben besloten: we gaan Michel bellen. Wil je naar de begrafenis komen om zeker te zijn dat Julie goed is overgegaan?

Uiteraard. Ik ga naar die begrafenis, zet mij op de eerste rij. De meeste mensen keken al van: wie is dat daar? Niemand kent mij. Ik had gezegd: ik ga toch eerst een keer gaan kijken aan de overkant om te zien of ik Julie kan zien. Ik kende Julie niet, ik had haar nooit gezien. Ik zag daar Julie, samen met een ander meisje van haar leeftijd met een opvallend grote bril. Ik liet alles los. Dag van de begrafenis, om vijf uur 's morgens, pen ik mijn bed — wie staat daar? Dat meisje met die grote bril, recht in mijn ogen kijkend. Ze zei: wij komen naar de begrafenis.

In de kerk, in de eerste fase, gebeurt er niets. Dan begin ik achter het altaar een beweging te zien. Wat ik daar zag, waren allemaal astrale kindjes, dezelfde leeftijd als Julie, allemaal anders gekleed, en die kwamen allemaal de kerk binnen en gingen door de middengang naar de witte kist, waarop haar dolfijntje stond. Ze vormden als het ware een haag en verwelkomden de kist. Julie was op dat moment nog altijd niet te zien.

Op een bepaald moment zei de priester aan de oudste broer en de twee jongere zussen: willen jullie naar voor komen om een kaars aan te steken? Ze stonden op en pas op dat moment — zie ik Julie afkomen, volledig in het wit gekleed, zoals een prinses — wat ook hoe haar vader haar noemde. Ze nam spontaan haar tweede plaats in en ging mee met haar broer, zichzelf en haar twee jongste zussen, voor die kaars aan te steken.

Achteraf ging Julie naar haar kist, keek ernaar, is de kerk ingestapt bij verschillende mensen, onder andere haar klasgenoten. Op een bepaald moment hadden haar klasgenootjes elk een roos en legden die neer rond de kist. Julie ging boven op haar kist staan, op haar dolfijn, en keek met bewondering en emotie naar die roosjes. Ze deed daar iets speciaals met haar dolfijn. Ik zei dat achteraf aan haar moeder en vader. Haar moeder zei: ja, juist — ze deed dat. Haar vader wist dat niet. Dat waren twee zaken die de bevestiging gaven van wat ik gezien had.

Julie ging ook naar verschillende mensen. Ze gaf een healing aan haar vader aan zijn voeten en op zijn hart. Ze ging voor haar moeder staan, voor haar kleinste zus — die dan in één keer begon te wenen. Dan zijn ze allemaal vertrokken en heb ik ze niet meer gezien.

Een beetje later was het Onze Vader dat we gezamenlijk baden en we moesten elkaar de handen geven. Op dat moment kwamen Julie en die astrale kindjes terug — elk van hen had nu een roos mee. Julie was volgens mij helderder geworden, precies groter. En op dat moment, alleen, nam zij afscheid van haar vader, haar moeder, haar oudste broer en haar twee zussen. Op een plechtige, rustige maar zo emotioneel warme manier. Het is een genoeg — dat is misschien niet het juiste woord — om dat te mogen beleven. Hoe wij zijn, hoe wij afscheid nemen.

Op dat moment is Julie volgens mij volledig vertrokken. Dan vroeg ik me af: waarom stonden die astrale kindjes met hun rozen daar nog te wachten? De dienst was bijna gedaan. De klasgenootjes stonden op en gingen in een rij naar buiten — vergezeld, elk met één astraal kindje. Chic, hè? Om maar te zeggen dat wij zeer sterk zijn, dat dit niet gedaan is als wij aan de overkant zijn.

Ik wil u nog één ding meegeven dat men van de overzijde altijd meldt: leef. Leef, geniet, schep vreugde. Als je vreugde schept, creëer je een andere sfeer binnen uzelf maar ook rondom u. Leef, hoe moeilijk we het ook hebben.

En één ding wil ik tot slot nog zeggen: sterven doen we allemaal — doodgaan kunnen we niet. Of is het net andersom? Maar dat laat ik aan uw eigen appreciatie over. Dank u wel.